

[Boligministeren.]

realkreditlovens § 9, stk. 2, bestemt, at der normalt ikke kan ydes realkreditlån i ejendomme, der tilhører staten eller kommuner, eller i ejendomme, der tilhører selskaber, selvejende institutioner eller lignende, når stat eller kommune gennem repræsentation i ledelsen, gennem hel eller delvis dækning af driftsunderskud, gennem ydelse af lån eller på anden måde har væsentlig indflydelse på ejendommens anvendelse eller drift.

Undtaget fra dette låneforbud er dog ejendomme, der anvendes til helårsbeboelse eller til el-, gas-, varme- eller vandværker. Endvidere åbner loven mulighed for, at boligministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter lån kan ydes i ejendomme, der anvendes til nærmere afgrænsede almennyttige formål.

Baggrunden for indskrænkningerne i det offentlige adgang til at optage realkreditlån i sine ejendomme er, dels at sikkerheden i disse ejendomme i vidt omfang ikke er baseret på deres realværdi, men på sikkerhed i skatteudskrivningen – de vil jo meget ofte ikke kunne drives uden offentlige tilskud – dels ønsket om at begrænse obligationsudstedelsen og fremme det offentlige selvfinansiering af opgaver af offentlig karakter. Navnlig kommunerne havde i 1960-erne i stedse stigende grad søgt at dække deres finansieringsbehov ved låntagning i realkreditinstitutionerne.

I overensstemmelse med lovens formål og forudsætninger, hvor ikke mindst behovet for at begrænse obligationsudstedelsen er blevet stedse mere påtrængende, har der til stadighed måttet fastlægges snævre rammer for adgangen til realkreditlån til selvejende institutioner, hvor der er væsentlig indflydelse fra stat eller kommune.

Reglerne om, hvilke ejendomme med offentlig indflydelse der helt eller delvis undtages fra belåningsforbudet, er fastsat i boligministeriets bekendtgørelse nr. 230 af 29. april 1976 om realkreditlån i visse ejendomme med almennyttigt formål. Det er heri bl. a. bestemt, at der inden for en lånegrænse på 40 pct. af ejendommens værdi kan ydes realkreditlån til ejendomme, hvis anvendelse omfattes af lov nr. 233 af 6. juni 1968, jfr. lovbekendtgørelse nr. 383 af 14. juli 1975, om fritidsundervisning m. v. Denne undtagelse fra belåningsforbudet tog sigte på at tilgodese ejendomme til egentlige undervisningsformål.

Ved bekendtgørelsens udformning førtes bl. a. forhandling med idrætsorganisationerne, bl. a. repræsenteret ved Dansk Idrætsforbund, men der blev ikke fundet grundlag for at fritage idrætsanlæg med offentlig indflydelse helt eller delvis fra belåningsforbudet, bl. a. fordi tilvejebringelsen af idrætsfaciliteter måtte anses som en i hovedsagen kommunal opgave.

Kun hvor idrætsanlæg opføres helt uden offentlig indflydelse, er der adgang til realkreditlån og da inden for 75 pct. af belåningsværdien.

Når spørgsmålet om realkreditlån inden for 40 pct. af låneværdien til idrætsanlæg med offentlig indflydelse er blevet aktuel, hænger det sammen med, at lov om fritidsundervisning ud over støtte til undervisningsformål giver mulighed for ydelse af driftsstøtte til idrætsanlæg. Dette var ikke forudsat, da bestemmelserne om almennyttige institutioners adgang til realkreditlån blev udformet, og jeg har derfor følt mig forpligtet af de intentioner, som folkettingen havde ved indførelsen af belåningsforbudet, til at tage bekendtgørelsens brede henvisning til lov om fritidsundervisning m. v. op til overvejelse.

Jeg ønsker ikke at forringe de lånemuligheder, som realkreditloven og den i medfør heraf udstedte bekendtgørelse tilsigtede, men føler mig forpligtet til at sikre, at belåningsmulighederne heller ikke udvides herudover og i strid med forudsætningerne resulterer i en større belastning af obligationsudstedelsen.

Af *Wissing* (FP) til ministeren for offentlige arbejder (23/8 77):

»På foranledning af en artikel dags dato i *Jydske Tidende*, hvori det oplyses, at post- og telegrafvæsenet påtænker at udgive et kundeblad, bedes ministeren dementere eller bekræfte denne oplysning, og i bekræftende fald bedes oplyst, hvor store udgifter på årsbasis man regner med at en sådan udgivelse vil andrage.«

(Spm. nr. 505).

Begrundelse.

Det fremgår, at kundebladet skal fortælle større erhvervsvirksomheder, offentlige kontorer og folketinget om mulighederne for at benytte post- og telegrafvæsenet.

Da det må antages, at større virksomheder og institutioner selv er i stand til at udnytte de